“Господи, колко много са враговете,
които воюват срещу нас и казват, че няма
кой да ни помогне – нито Бог, нито хора.
Господи, протегни ръката си,
за да останем твой народ и по вяра, и по дела.
Ако трябва да страдаме, нека това бъде на
пътя на правдата твоя и истината твоя –
не допускай да бъде заради нашата неправда
или омраза към някого. Да кажем всички от все
сърце:
Господи, смили се!”

През тази нощ се моля и за онези смели млади хора, днес вече мъртви или пръснати по света, които, едни от първите, веднага след Втората световна война, бягаха от Сараево, защото неговата люлка им беше станала прекалено тясна; минаваха пеш през заледените Алпи, бягаха с корабчета или лодки с весла (дори и със скиф) към обетования, златен бряг на Италия, криеха се под вагоните между колелата, изоставяха спортните си тимове, с които бяха минали границата с общ паспорт, издържаха в сборните центрове и лагерите на глада и униженията...

Първият сред тях, Жано, заловен и върнат при опит за бягство, се оправдавал пред съдията: “Не съм бягал, другарю съдия, кълна се! Почивах в Дубровник, къпах се на Локрум; скачам в морето, плувам, плувам, а като излизам на брега – то било Италия!”

Когато умираше в Сараевската болница, на бялото нощно шкафче до възглавницата му се търкулнаха три ман-

дарини. Погледна събралите се над смъртната постеля и изрече думите от популярния тогава шлагер:

“Que sera, sera”.

Макар и преуспял човек в Калифорния, един друг сараевски беглец, на име Мешак, все пак никога не осъществи старата си мечта; беше известен манекен и плейбой и беше изкарал много пари. Казвал на приятели, които понякога го посещавали в Лос Анджелес: “Всичко това бих дал, само и само да мина с открит бесен кадилак по Главната улица, а да ме кара моя черен шофьор в ливрея!”

Но не смееше да се върне.